

ს ო ნ ე ტ ი

ობობას ქსელში ჩავაქსოვე ფართო ზმანება,
შეშლილ ხელებით ვათამაშებ ბოქსის საპირებს.
ყრუ სიცოცხლეში იღეწება აღფრთოვანება,
ლურჯი ოცნება თვალწინ მიშლის უცხო ნაპირებს.

ჩემი სონეტი ოქროს ტყეში ზეიმს აპირებს,
მარსის წიაღში შემიყვარდა მე გაქანება,
ლოთი ჰამლეტი გადამიშლის მარცხენა პირებს,
მაგრამ წარსული მკრთალ ფერებით არ მენანება.

ღამის აჩრდილი შეიმოსა ბრილიანტებით,
მთვარის სხივებში იფერფლება მწვანე პროფილი,
მაგრამ ედგარი არ ჩერდება, მიდის ლანდებით.

უცხო ფერებთან იზმორება ლექსი ყოფილი,
წითელი რაში ანიავეს მეწამულ ნაღებს.
და როდენბახი ეწირება მხატვრულ ჟურნალებს.